

Jože Šmit
Verne duše

V predzimski dan poslali so zvonovi
svoj jokajoči bron in krizanteme
v sivini megle žalostne in neme
zgubile bi se rade nad grobovi.

Ciprese nežno so ubrane strune
in kamni tiho pesem šepetajo,
nad svečami s plamenčki se igrajo
prozorne duše kot nevidne nune.

Zašli smo brez besed med lepe križe
odete v svit nadzemeljskih daljin,
ki hodimo jim vedno bliže, bliže.

Nekoč še naši dragi, oče, mati —
življenje in mladost, zdaj le spomin
in grob, da moremo ob njem jokati...

Polde Legat

Mi

Ko se deževni dan v večer obrne,
smo mi na dolgem, dolgem potu.
Za nami zrejo še stebriči v plotu
kot za neznancem, ki se več ne vrne.

Še cilj nam je neznan. Ob dolgi cesti
kot angeli zdaj molijo drevesa tiha.
Ta noč je žalostna in brez oddiha
hitimo dalje in ne smemo sestiti.

Za nami so goreče strehe naših hiš.
Kot kerub z mečem se za nami zarja vleče,
oltarje smo razkrili, pogasili sveče;
sedaj nas spremljata le smrt in križ.

Mi smo kot romarji, ki v prazno gremo,
kot potniki v dežele, ki jih ni,
kot karavana, ki jo vsak privid slepi...
gremo v temo, ki jo pred sabo zremo...